

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Árnyak a monitor előtt**

1. Pixelfényes magány a másodiki betonkalitkában

Zsombor Dénes

Dániel felbotorkált a második emeletre, kezében a nyirkos telefont szorongatva, amelynek hideg kék fénye monoton ritmusban villogott a sötétben. A kijelzőn újabb push-értesítés kért azonnali jóváhagyást a havi törlesztőrészlet levonásához, miközben a céges kommunikációs csatorna felugró ablakai folyamatosan lefedték a zsaroló üzenet fenyegető sorait. A lakásajtó zárjának kattánása sem hozta meg a remélt megnyugvást; a kint hagyott lépcsőházi feszültség és a zárt ajtó mögötti digitális kalitka fojtogató levegője tökéletesen egybeforrt.

Odabent a monitorok halk zümmögése és az eldobható ételesdobozok száraz szaga fogadta. Az adatelemzői hibrid munka láthatatlan láncai szorosabban fonódtak a nyakára, mint a szomszédok közötti fojtogató gyanakvás. Dániel átlépett a padlón heverő, fizetési felszólításokkal teli borítékokon, majd a megvilágított billentyűzet fölé görnyedt. A képernyő sötét tükörképében egy kiégett, fiatal férfit látott, akit a növekvő adósságok és az online fenyegetések szorítása lassan teljesen felőrölt.

A vékony válaszfalakon keresztül hirtelen átütött a gitárerősítő éles, torzított gerjedése. Karesz pimaszul beletenyészett az éjszakai csendbe a szomszédból, miközben Sipos Bendi bányászgépeinek távoli, mély zúgása monoton rezgéssel töltötte ki a betonréseket. Dániel halántékán lüktetett az ér; ebben a képernyők által uralott világban senki sem hallotta meg a másik valódi segélykiáltását, csupán a dobozzobák digitális zajai csaptak össze a salétromos vakolat alatt.

Egyetlen pillanatra felvillant benne a tegnapi éjjeli, elkeseredett döntés emléke: a vágy, hogy lekapcsolja a szervereket, törölje a fiókjait, és végleg kilépjen az elviselhetetlen mókuserékből. Ám a lent lezajlott pattanásig feszült találkozó és az ismeretlen zsaroló hideg üzenetei nyersen emlékeztették arra, hogy a Vászoly utca 6. csapdájából nem lehet egyetlen gombnyomással lecsatlakozni.

Lassan leeresztette a fejét a hűvös asztallapra, miközben az ablakon túl elhúzó autók fényszórói éles csíkokat húztak a mennyezetre. Ebben a tízemeletes betonrengetegben tucatnyian éltek egymás felett, mégis mindannyian a saját kijelzőik magányos fényében küzdöttek az elszabaduló árak és a kilátástalan jövő árnyékaival.

2. Árnyak a monitor előtt

Péter Szikra

Dániel megremegett, amint a másodiki lakás dupla zárja a helyére kattant. A kinti folyosó fojtogató kíváncsisága kikopott a nehéz faajtó mögül, de a falakon belül sem lelt menedéket. A monitor hideg kékes derengése végigömlött az íróasztalon felhalmozott bontatlan leveleken és a sárga csekkeken. A telefon még mindig a tenyérhez tapadt, mintha égetné a bőrét. „Látjuk, mit töröltél.”

A tegnap esti hirtelen döntése most ólomsúlyként nehezedett a gyomrára. Amikor éjfél után egyetlen gombnyomással törölte a bizalmas adatbázis-bejegyzéseket a cég szerveréről, azt hitte, végleg elvágta a szálakat, és tiszta lappal indulhat. Azt remélte, ezzel törli a nyomokat, amelyek Dr. Balog Henrik ingatlanköveteléseihöz láncolták. De az ismeretlen feladó üzenete nyilvánvalóvá tette: semmi sem tűnik el nyomtalanul.

A padló alól halkan szűrődött át Karesz erősítőjének brummogása, miközben a mennyezet felől Bendi bányászgépeinek monoton zúgása remegtette a levegőt. Dániel kényszeresen nyomkodta a kijelzőt, frissítette a postafiókját, de újabb értesítés nem érkezett. Csak a néma rettegés maradt, hogy a tegnap éjszakai titok pillanatokon belül rászakad a fejére, és Balog Henrik végrehajtói közelebb vannak, mint hitte.